

ber man paa en Maade Præstelønningsloven. Hvad Undringsforslaget til Kirkerne angaar, beklager jeg særdeles meget, at Ministeren, der ellers har været i Stand til at komme overens med Folkethingets Finantsudvalg og med Folkethinget paa faa mange Punkter, ikke ogsaa har kunnet træffe en endelig Ordning med Hensyn til Kirkerne og ikke har kunnet faae en Ordning i Stand med Hensyn til Tilveiebringelsen af Midlerne til Tilskudet. Jeg er tilbøielig til at tro, at ogsaa det staaer i nogen Forbindelse med Ordningen af Præstelønningsloven. Vel kan man sige: Det er ikke rigtigt at tage fra Præstelønningerne for dermed at understøtte Kirkerne, men det maa erindres, at efter de tidligere Lovforslag, der have foreligget for Rigsdagen, og som endogfaa have været nærved at blive vedtagne, har der staaet, at hvad der blev tilovers fra Præstelønningerne kunde anvendes ogsaa til at opføre Kirker, saa man kan ikke sige, at denne Sag er ganske uden Forbindelse med Præstelønningsloven. Jeg beklager, at den høitærede Minister ikke har været i Stand til at træffe et Arrangement angaaende dette Punkt, thi der er virkelig Trang til Kirker i ikke ringe Grad, navnlig i de spredte Egne, som ere under Opdyrkning og Fremstridt. Den ærede Ordfører bemærkede, at Dlgod Sogn var et fattigt Sogn; jeg skal ikke modsiges det; men jeg vil dog sige, at der er adskillige Sogne i Hedeegnene, der ere endnu fattigere og daarligere stillede. Det er ikke, fordi jeg i og for sig vil sige, at der ikke er Trang til en Kirke i Dlgod Sogn, det være langt fra. Jeg erkjender, at er der noget Sted, hvor der er religiøs Trang til Stede, er det i de vidtspredte Egne, i Hedeegnene. Den, der har været Vidne til den Udholdenhed, med hvilken Hedeberne kunne gaa Mile for at komme til gudelige Forsamlinger, eller til Kirker eller til Møder i Kirker, i kolde Winterdage, og hvorledes de have kunnet staa i Træt, Slud og Kulde under Uveir og Godtveir for at høre Ordets Forlyndelse, maa erkjende, at her er Trang til Stede, og intet Steds, det gjentager jeg, er den større end i Hedeegnene og de spredte Egne. Jeg vil derfor haabe, at den høitærede Minister maa komme til et Arrangement med Rigsdagen i det Hele om en Understøttelse til Opførelse af Kirker i disse Egne. Man maa kunne enes under visse Betingelser om at give Tilskud. Jeg nævnte disse Betingelser i Fjor, og jeg skal gjentage dem: nemlig for det Første at man er enig om Kirkenes Bedligholdelse, at man dernæst har Overflod, der ere paalidelige — thi de tidligere have ikke altid vist sig fuldt paalidelige, man er

kommet med Esterkrav, og det gjør det blot vanskeligere og vanskeligere at faae Sagen ordnet, naar man saaledes ikke veed, om det er det Hele, der gives, eller om der endnu kommer et nyt Forlangende — og endelig for det Tredie, at man er enig om Stedet. Det forekommer mig, at naar man er enig om disse Betingelser, maa man ogsaa paa en eller anden Maade kunne komme overens om, hvor megen Understøttelse disse Kirker skulle have. Det er jo første Gang, at Dlgod Kirke ligger for; jeg vil haabe, at den høitærede Minister maa være heldigere næste Aar, thi der er jo næppe Udset til, at det allerede i Aar af Rigsdagen kan blive vedtaget at bevilge et Beløb af 15,000 Kr. til Dlgod Kirke, og jeg haaber, at man ikke alene med Hensyn til denne, men med Hensyn til mange andre Steder, hvor der visse- lig er høi Trang til Stede, maa komme til Erkjendelse af, at det er Statens Pligt at komme disse Egne til Hjælp.

Der er dernæst Undringsforslaget under Nr. 9 til Folkethingets Forslag vedrørende Høistolerne. Den ærede Ordfører bemærkede, at det var Ministeren, der havde stillet dette Forslag, og at Udvalgets Flertal henstiller, at Thinget her vil tage det op igjen. Det er formelt ganske rigtigt; men paa den anden Side skal jeg dog erindre om, at det jo var i 1885, at dette Thing her ændrede de 155,000 Kr. til 130,000 Kr., idet man borttog den Bevilling paa 5,000 Kr. til Nskov Høistole, der havde været givet i flere Aar, og nedsatte de øvrige Konti hver med 10,000 Kr. Den høitærede Minister kjempede dengang her i Thinget for sit Forslag, som det da var forelagt nemlig 155,000 Kr. Han havde i Folkethinget erklæret, at han for sit Vedkommende ikke havde det Mindste imod at vende tilbage til 155,000 Kr., men at han paa den anden Side maatte overlade Sagen til Forhandling mellem Thingene; saa formelt er det ganske rigtigt, at det er den høitærede Ministers Forslag; men reelt er det dog ikke vel beset oprindeligt den høitærede Ministers Forslag. Jeg vil gjerne tilføie et Par Ord om denne Bevilling, ikke fordi jeg venter, at det i Dag skal have nogen Indflydelse, endfise nogen afgjørende Indflydelse paa Flertallets Opfattelse af dette Punkt, men det kunde dog være muligt, at mine Ord siden kunne faae Betydning. Jeg kan ikke tro Andet, end at der angaaende Høistolerne egentlig er en Misforstaaelse til Stede. Der er jo nu c. 70 Høistoler, af hvilke en stor Del ere saakaldte anerkjendte Høistoler, og et Aars Mandskab er jo noget som 36,000 unge Mænd og Kvinder, af hvilke ganske vist en Del høre til Njø-